

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ—ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Ογδοος ὁ χρόνος εἶναι
κί' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Ἔτος ἐννενηντα δύο και με χίλια ὀκτακόσια,
ἔτσι ἔμπερθερε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλώσσα.

Τῶν θεων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμῆος τὴν ἔβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
κί' στὰν ἔχω ξευκνάδα — κί' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχομαι — γιὰτι λεπτά δὲν ἔχομε,
και ἴστῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — και εἰς τὴν ἄλλοδαπήν,
και εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζιζα κί' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — φράγκα δώδεκα και μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη, — δεκαπέντε και ἴστο χέρι.
Κί' ἕνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κί' ὄποιος τὸν παρῶ δὲν δίδει — θά τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
γιὰ τὴ σίρα και τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

Ἐπτά τοῦ σαχλο-Μάρτη,
κατῶς τοῦ Βοναπάρτη.

Ἐβδομήντα κί' ἐπτά και τρακόσια,
τὸ χρυσάφι τριάντα και τόσα.

*Ἐπὶ τὸν Ἄνακτα ὁ Φασουλῆς
μετὰ φαιδρότητος πολλῆς.*

Με τοῦ Δαυιδ τὴν ἄρπα τὸν Ἄνακτα θά ψάλλω
και με φωναῖς μεγάλας τὸν σβέγκο μου θά βγάλω.

A.

Ὁ Βασιλεῦ Ἑλλήνων, εἶοι φωνάζ' ἡ χώρα...
μαζί μου ἔμουνος πρέπει και σὺ νὰ τραγουδῆς...
τὴν φάτσα μου ποτέ σου δὲν εἶδες ἔως τώρα
και πιθανὸν ἔμπρός σου ποτέ νὰ μὴ με ὄψῃ.

Νομίζω πῶς γιὰ τοῦτο κουκουῦται δὲν σέ μέλει,
ἀλλὰ κί' ἐγὼ ἀκόμη τοῦ θρόνου τὸ κοπέλι
μαρζάκι δὲν θά βάλω ἂν δὲ σέ ὄω ποτέ μου,
και μιλ παρντὸν γιὰ τοῦτο, Μεγαλειότητέ μου.

Ἄς λείψουν κοπιμμένα και λόγια τυπικά,
ἄς πάψωμε τὰς λέξεις νὰ πολυκοσκινίζωμε,
και τὰ αἰσθημὰτά μας ἄς λέμε παοτρικά
χωρὶς γι' αὐτὸ καθόλου νὰ ξεροκοκινίζωμε.

B.

Ὡς τώρα ἔβασίλευες χωρὶς νὰ κυβερνῆς
και εἰχες μόνο πρόγραμμα σὰν Βασιλεὺς αὐτάρχης

νὰ τρῆς, νὰ πῆνης ξενοισματος και νὰ καλοπερνῆς,
ἀλλ' ἔξαφνα ἐξυπνησες ἐκ τῆς πολλῆς σου νάρκης.

Ὁ Βασιλεὺς ἐξυπνησε κί' ἐπήραμε φωτιὰ...
ὁ Βασιλεὺς ἀγρίεψε... εἶοι ἴστον Βασιλεῖα!...
ὁ μέγας Ναπολεὼντας κατέβασε ταῦτ' ἰά
και τοῦπεσε τὸ τρικαντό κί' ἡ περικεφαλαία.

Βαρδᾶτ' ἔμπρός κί' ὁ Βασιλεὺς περνῆ με τὴν καρότσα...
βαρδᾶτ' ἔμπρός κί' ὁ Βασιλεὺς δὲν παίζει πιά τὰ κότσα...
βαρδᾶτ' ἔμπρός κί' ἐκλόσθησε αὐτὸν ποῦ μᾶς ἐκλώτσα
και ἀφραξε κί' ἔξαφραξε σὰν μουττος μες ἴστη μπότσα.

Βαρδᾶτ' ἔμπρός κί' ὁ Βασιλεὺς σὰν πρὶν δὲν σιωπῆ,
βαρδᾶτ' ἔμπρός κί' ὁ Βασιλεὺς ἀρχίζει νὰ κτυπᾶ
κί' ἀπὸ μακρὰν τὸ πάθη μας δὲν βλέπει τὰ νοπὰ
ὡς αἱ Μαρία τοῦ Χριστοῦ Σαλώμη και Κλωπᾶ.

Βαρδᾶτ' ἔμπρός, μορὲ παιδιὰ, ἴστοῦ Παλατιοῦ τὸν κάτοικο,
ποῦ κοιμημένους ἔπερνε τὸ τικτικὸ μηνιζάτω.

πού Σύνταγμα τὸν ἔσκηζε σπασμένο καὶ σακάτικο,
ἀλλ' ἀφοβὰ τάντικρυσε κ' ἔπηρε τέλος πράκτικο.

Γ'.

Μακάριος ὁ Βασιλεὺς, πού κάθε Ἀρλεκίνος
τὸν ναυοῦρζε μὲ γλυκὰ κ' ἑσθρηνικά ἐγκώμια.
Ἄλλ' ὅμως τρισμακάριος κ' ὁ Βασιλεὺς ἐκείνος,
ὅπου θημάται κάποτε πὸς ἔχει καὶ προνόμια.

Μακάριος ὁ Βασιλεὺς, πού ξηνοῖστατος κοιμάται
καὶ κάνει τὰ γαλιὰ καρφιά καὶ τὰχυρα κοιμάτια,
ἄλλ' ὅμως τρισμακάριος κ' ἐκείνος πού θημάται
δὴ δὲν πέρνει τὸν λουφέ μ' νάχα γιὰ τὰ μάτια.

Μακάριος ὁ Βασιλεὺς, πού σεζέται καὶ λυγίζεται,
ὅπου σκοτίνει μὲ χοροὺς τῆς ὄρας τοῦ καροῦ του,
ἄλλ' ὅμως τρισμακάριος κ' αὐτὸς πού συλλογίζεται
πὸς δὲν ὀφείλει μοναχὰ νὰ τρέχη πρὸς νεροῦ του.

Μακάριος ὁ Βασιλεὺς, ὁ τὴν ζωὴν περνῶν
χωρὶς κανένα σίφωνα κ' ὀλίγην τρικυμίαν,
πὸς εἶναι ὡς μοιτότονος γραμματικῆς κινῶν
χωρὶς ξεφάισεν ποτὲ νὰ ἔχη οὐδεμίαν.

Ἄλλ' ὅμως τρισμακάριος ὁ μὲ κριὸν χρυσόμυλλον
ποντοπορῶν εἰς λαίλαπας κλυδῶνων θαλασσίων,
σκεπτόμενος δὲ κάποτε νὰ γίγη ῥῆμ' ἀνώμαλον
κ' ἔξαιρετὰ γενικῆ τῶν χ λ ο υ ν ω ν κ ι ' ἔ τ η σ ι ω ν.

Δ'.

"Ὅσοι μαρῆζι καὶ σεβντὰ γιὰ τὸ Κουβέρνο ἔχουν
τοὺς βλέπω ἀπ' ὀπίσω σου μὲ δάκρυα νὰ τι ἔχουν
καὶ σοῦ φωνάζουν «Βασιλεῦ, ἐλέησε καὶ σῶσε,
ἕνα χαρτοφυλάκιο κ' ἔμένα, μάρμαρα, δῶσε,
καὶ τὴν Μαρία σου νὰ ὄησ' ἀγογγόρα Ταρσίνα
κ' ἔμεις γι' αὐτὴν νὰ παίξωμε ζουρνάδες καὶ κλαρίνα.»

«Δὸς μας χαρτοφυλάκιο νὰ μὴ γενούμε Βροῦτοι,
δὸς μας χαρτοφυλάκιο νὰ μὴ βρωμῆ μαροῦτι,
δὸς μας χαρτοφυλάκιο χίλια καλὰ νὰ φέρωμε,
κ' ἂν θὰ μὰς δόσης, Βασιλεῦ, εἰπέ το νὰ τὸ ξέρωμε,
ἀλλοῦθες μὴν κάνης χωρατὰ, παραίτησε τάστεια,
καὶ κινδυνεῦ' ἢ κρηταὶ τὸ κρόνον δυναστεία.

«Δὸς μας γιὰ νάξης ἡσχο ἀπ' ὄλα τὸ μγαλό σου,
δὸς μας χαρτοφυλάκιο ἂν θέλης τὸ καλό σου,
δὸς μας χαρτοφυλάκιο μ' ἔμας νὰ καμαρώνεσαι,
δὸς μας χαρτοφυλάκιο, ἂν θέλης νὰ πληρώνεσαι,
δὸς μας χαρτοφυλάκιο, μὴ μὰς θαρῆς γιὰ μπουφους,
ἀλλέως θὰ φορέσωμε τοὺς παρδαλοὺς μας σκούφους.

«Δὸς μας χαρτοφυλάκιο προτοῦ σ' ἀνησυχήσωμε,
προτοῦ τὰ μακαρίτικα κουνήματα ν' ἀρχίσωμε,
προτοῦ Κολοκοτρώνηδες σογγίλεις νὰ τροχίσωμε,
προτοῦ τὴν ἐπαναστάσι' στὸν κόσμο ν' ἀντήχησωμε,

προτοῦ τυράννων αἵματα ποταμηθὸν νὰ χύσωμε,
προτοῦ νὰ κακαρώσωμε, προτοῦ νὰ ξεψυχήσωμε.»

Ε'.

Ἴδου!.. κνιτῶ τὸν Ἄνακτα ξερὸν ἀπὸ τὰ γέλοια
καὶ τὸν ἀκούω νὰ ἴμῃ 'τοῦτο θρόνον τὸ κοπέλια.
«Ὅλους ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ καθὼς καὶ τὰ παιδιὰ μου
καὶ τώρα ὅπως πάντοτε σὰς ἔχω σ' τὴν καρδιά μου,
ἀλλὰ χαρτοφυλάκιο γιὰ Πρωθυπουργιλία
δὲν ἔχομεν πρὸς τὸ παρὸν, ἀγαπητοὶ μου λῦκοι.

«Εἶθε χαρτοφυλάκιο νὰ εἶχα κ' ἄλλ' ἀκόμα
καὶ ἄθε μου ἰπῆκος νὰ ἴπο κ' ἕνα κόμμα,
μακάρι δὶχος νησιτικῶν Παισιανῶν σκελίετα
ἄλοι νὰ τραγοπινατε 'στὰ πέντε Βιλαίτιο,
καὶ νὰ βαροῦσαν γύρω σας, μπουζούκια καὶ βιολιά
καὶ ἡ πατρις νὰ ἔχομε μὲ ἔπτεκα μαλλιά.

«Ἄλλ' ἕνα τόχο μοναχὰ, πού τρὶς ἀναθεμάτο,
κ' αὐτὸ μὲ χίλια ἴσωνα καὶ μὲ καθμούς γεμάτο.
Νὰ μπυλοθῆτε ἄλοι σας μ' αὐτὸ δὲν θὰ ἴμορετε,
ἂν ὅμως σκούφιας κόκκινας ζητήτε νὰ φορέσετε,
ἐγὼ σὰς δίνω μακριαὶς τὸ ἄκτι σας νὰ βγάλετε
κ' ἴτι πολὺ σὰς ἐκτιμῶ ποσὺς μὴν ἀμφιβάλτετε.»

ΣΤ'.

Θεὲ μου, τί ἀντάρτα καὶ δημοκρατικοί!...
χωρὶς τυραννοκτόνον τρυγῆσο μου κικριτῆ
καὶ κλημυροῦν τοὺς δρόμους σὰν τυροποπτικοί,
ὅπου τῆς Θεσσαλίας ῥημαζῶν τὰ σκαρτὰ.

Τί ἔφηρ Ἀρμυδιῶν κικρινοφαροφῶν!...
καθὶς κοκκινωσκούφης δούετα λυσοῦν,
καὶ μ' ἔμην σουδαρῶν περικυκλοῦν τὸν θρόνον
ὡς σμήνη ἀδινῶν μυιῶν καὶ μελισσῶν.

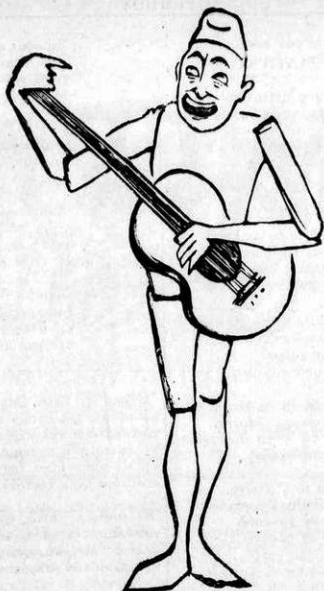
Ἄλλὰ κ' ἐγὼ καθίζω χωρὶς κανένα φόβο
'στὸν ψρογαῖδαρό μου μὲ σκούφια Κοροδνάτου,
κ' ἕνα σογγιὰ βαστώντας τῆς μνίγες πετισοκόβω,
ὅπου 'στὰ ξεγδαρμένα κουρνιάζουσι πιανὰ του.

Ζ'.

Λαε, φωνάζουν ἄλοι των, τί χάσεως ἀπαθῆς!...
εἰς τάρματα, κηφνηαριό, ἂν θέλης νὰ σωθῆς.
Σῆκο μαζὶ μας γρηγόρα, φανοὶ ἀγριοκατάκιο,
σῆκο νὰ γίγη ρεμπελιό, σῆκο ν' ἀρχίσῃ κλιτάκιο.

Σῆκο, λαε, κ' ὁ Βασιλεὺς θὰ φύσῃ, θ' ἀπολέσῃ,
καὶ θὰ μὰς κάμη δούλους,
σῆκο, λαε, κ' ὁ Βασιλεὺς ἀρνείται νὰ καλέσῃ
κ' ἔμας τοὺς Μικροδούλους.

Σῆκο, λαε, κ' ὁ Βασιλεὺς ἐπιχειρεῖ νὰ θραύσῃ
δεσμοὺς θεσμῶν δυσλότους,

σήκω, λαέ, κί' ὁ Βασιλεὺς ἐτόλμησε νὰ παύσῃ
καὶ τοὺς λαοπροβλήτου.

Σήκω, λαέ, κί' ὁ Βασιλεὺς τοῦ καθενὸς ἀνδρὸς σου
μουτζώνει τὴν ἀξίαν
σὴκω, λαέ, προτοῦ νὰ ὄψῃ πῶς εἶναι τάντερό σου
λεπτόν ὡς τὴν δέξιαν.

Αὐτὰ φωνάζει ὁ καθεὶς καὶ τὴν φωνὴν δέχεται
καὶ 'στὸν λαὸν φορτῶνεται καὶ τοῦ πατεῖ τὸν κάλο,
ἀλλ' ὁ λεγόμενος λαὸς τὸν ἀγαλὸ τοῦ ξύνει
γὰ νὰ μὴν 'πὼ χωρὶς 'ντροπῆ πῶς ξύνει τίποτ' ἄλλο.

Η.

"Ἦθελα νᾶλθω νὰ σ' εὐρῶ καθὼς πολλοὶ σκαριτάδοι,
ἤθελα νᾶλθω νὰ σοῦ 'πῶ κί' ἀπὸ κοντὰ τραγοῦδι
καὶ νὰ σοῦ κάνω βέλγιστα μὲ τὸν Γεωργιάδη,
ἀλλὰ πολὺ ἐπάλησε τὸ φρέσκο τοῦ Σκουλοῦδη.

Διὸ μακρὰν σου, Βασιλεῦ, θὰ κόψω καὶ θὰ ράψω,
καὶ πόθος μ' ἐφλεγε θερμὸς εἰς μυροβόλον χάρτην
εἰκοσιτέσσαρας καὶ Σοῦ χαιρετισμοὺς νὰ γράψω,
ἀλλὰ μ' αὐτοῦς ἐξύμνησα τὸν μέγαν Βοναπάρτην.

"Ἦθελα 'στὸ ποτήρι σου τὸ νέκταρ νὰ κερῶ
καθὼς τὸν Κύρον τῶν Περσῶν ὁ οἰνοχόος Σάκκας,
κί' ὀλίγαις ὥραις ἤθελα μαί σου νὰ περῶ
ν' ἀκούω πῶς τὴν ἔπαθε ὁ γέρο-Σακαράκας.

Θ.

Δέξου τὰ χαιρετισμάτα κί' ἐμοῦ τοῦ κασιδιάρη...
δίλους τοὺς ξαναπούλησες γιὰ πράσινο χαβίари,
καὶ τόσοί τῆς πολιτικῆς χειροῦργοι 'Αρσενταῖοι
ἐρώτησαν περιεργοὶ εἰς ἄραγε νὰ παύῃ;

Εἰς τὴν χρυσῆν πορφύραν σου ἐγκεκορδυλημένος
τοὺς ὑπεδέχθης, Βασιλεῦ, μὲ μιά γερὴ μπατσιά,
καθένας τὸ Παλάτι σου κατέβη ζαρωμένος
κί' ἤλθε 'στὸν Κωνσταντόπουλο ἀνέλπιστη κλωτσιά.

Θεέ, τί ἀλησμόνητος ἀνέτειλεν ἡμέρα!...
τὸ θάρρος σου, Γεώργιε, καλὰ μᾶς τὴν ἐσκάρωσε,
καὶ μόλις ἐξημέρωσε ἡ καθαρὴ Δευτέρα
φαλακροκόραξ ἐκράωξε καὶ κρώαξ ἐκακάρωσε.

Καὶ Στρατηλάτ' ἐφρύαξαν πανίχνιοι κί' ὠραῖοι
καὶ σὰν λεμόνια ἔξυνισαν τὰ μούτρα των μπαγιάτικα,

κι' ἔδωσαν το αἷμα μας νὰ πρῶνε σὰν κορβοὶ
κι' ἐπειράξαν τὴν βίδα των τὰ πρώτα φεγγαριάκινα.

Τόσο ζυτνά τὴν ἔπαιξες 'στους νέους Μετεωρίους,
μὲ τέτοια τέχνη 'γέλασες τοὺς ἄνδρας τοῦ ψωμιοῦ,
ποὺ σὰν κι' ἐμὲ ἂν εἴξευρες νὰ καταστρώνης στίχους
παρὸλ ντονέγγ θά σ' ἔβερνα συντάκτη τοῦ Ρ ω μ η ο ὦ.

Γ'.

Βεβαίως πρέπει στέφανοι πρὸς Κόδρους Βασιλεῖς,
ποὺ πρώτοι αἱματόβρεξαν 'στὰς μάχας τὴν πορφύραν,
ἀλλ' ὅμως ἐκτιμήσεως ἀξίους καὶ πολλῆς
κι' ὅσοι κτυποῖν ἀρχομανῶν καὶ κουφοδόξων σπειραν.

"Όταν σὲ βλέπω, Βασιλεῦ, μὲ βούρδουλα 'στὸ χέρι
σὰν Βασιλεὺς μοῦ φαίνεται τὸν παλαιῶν ἐφάμιλλος,
καὶ τότε κάθε φρόνιμος ἄνηκος σου χαιρεῖ
καὶ παύει νὰ κορδόνεται ὁ κάθε στρουθοκάμηλος.

"Ένας θά 'πῆ πὼς στέφανος τῆς νίκης θά σὲ στέφῃ,
ἄλλος θά 'πῆ πὼς ἔσφαλες κι' ἐπαρκαθῆς θάρρος,
καὶ τὴν κοιλία του τρέφοντας πρὸς τὰ 'ψηλά θά στρέφῃ
κάθε μεγάλος καὶ μικρὸς τῆς πολιτείας γλάρος.

'Ο μὲν θά κρῦβθῇ τὸ σπαθί, ὁ δὲ θά τὸ γυμνῶνῃ,
κι' ἐγὼ κοντὰ 'στὸν θρόνον σου ἀμιλητός θά γέρονῃ,
κι' ὅταν κυττάξω κάποτε πὼς θναὸς σὲ χανόνει
ἀμέσως 'στὸ φιλότιμο μὲ στίχους θά σὲ φέρονῃ.

ΙΑ'.

Κοιμήσου τώρα μιά στιγμή καὶ κάμε νάνι νάνι
μετὰ τὸ πραξικόπημα τοῦ γαύρου Δεληγιάννη.
Καὶ τῆς Βουλῆς ὁ Πρόεδρος ἠτύχασε κι' ἔκεινος,
ἀφοῦ τοσοῦτος ἔγινε δλοφροσύς καὶ θρήνος.

Παγίδα ἔστησαν πολλὰς μεσοῖτα μερικοί
καὶ τοὺ Προέδρου τῆς Βουλῆς, ὅπου θά ἐπρωτίμα
τῆς Θεσσαλίας νὰ τὸν φῶν οἱ τυφλοποντικοὶ
παρὰ τὸ νέν νὰ ἰδῇ τοῦ Φιλαρέτου σχήμα.

Καὶ τώρα λάσπη τῶκαψε καὶ πάει 'στὸ καλὸ
νὰ 'πῆ τὰς ἐπισκέψεις του καὶ τᾶλλα τὰ ζεστοπίωτα,
ἀλλ' ὅμως μὴ τὸν λημονῆς κι' αὐτὸν παρακαλῶ
καὶ σῶσε τον τὸν φουκαρὰ γιὰ νὰ μὴν κἀθῃ τίποτα.

IB'.

Ποιὸς εἶσαι σὺ ποῦ μὲ θωρεῖς
μὲ τὴν στολήν τοῦ 'Αρεως;...
ὁ Γολιάθ ὁ Θεοδώρης,
ὁ γίγας ὁ Βοϊράκος.

'Ἐμπρὸς φωνάζεις κι' ἔλελεῦ,
ἰδῶτα στάζον αἵματος...
χρῖος τον πάλιν, Βασιλεῦ,
Μπερτόδουλον τοῦ Στέμματος.

Ποιὸς εἶσαι σὺ ποῦ προχωρεῖς
μὲ τὰ σγουφῶνθα μαλλιά,
καὶ βλοσυρῶς παρατηρεῖς
πρὸς τὴν Ἀδὴλὴν τοῦ Βασιλιᾶ;

'Αναγνωρίζῃ τὴν μορφήν
τοῦ ξανθομάλλη Δημητρουῦ,
ποῦ ἄλλον εἶδε κορυφήν
κι' εἶναι 'στὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ.

'Ανοίγω θεῖον νὰ διαβῇ
Γεώργιος ὁ πρώτος,
κι' ἀναρῶνθ' εἶναι εἶοί
κι' ἔχει παιδίων κρότος.

II'.

"Ἦθελα κι' ἄλλα, Βασιλεῦ, ἐγκώμια νὰ ψάλω,
μὰ πρέπει γιὰ χατήρι σου διὰ τὸ Ρ ω μ η ο νὰ βγάλω.
Καὶ δισεκοὶ ἐπάκουσαν κι' ἀφορισμένοι χρόνοι
κι' ὑπετιμῆθη καθεμιά Ρωμαϊκὴ ἀξία,
κι' εἰς τόσον ὕψος ἔφθασε καὶ τὸ Ναπολεόν,
ποῦ ὦρα ὦρα κουτουλᾷ μετὰ τοῦ Γαλαζία.

'Ἐν τούτοις, 'Αναξ, ἔρρωσο καὶ χαιρεῖ κι' εὐδαμόνεια
καὶ δῆξου τὴν ὑπόκλησιν τοῦ κάθε συμπολίτη,
ἀλλ' ὡς Μεγαλειότατος ποτέ σου μὴ λησμόνει
κι' ἐμένα τον μικρότατο μεγαλοφραμελίτη.

*Καὶ ὀλίγαι νομικαίαι,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελαίαι.*

'Ἐξαντηθέντος παντελῶς ὡς μαρτυροῦν πολλοί,
τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου μας τὸν μέχρι τοῦδε τόμον,
δευτέραν ἔκαμ' ἐκδοσιν αὐτῶν πολιτελῆ
Κωνσταντινίδης ὁ πολὺς καὶ τῆς προόδου γνώμων.
Κι' ὅστις τῶν στίχων μας σειρὰν ἐπιθυμᾷ νὰ ἰδῇ
θά εἶρη καὶ 'στὸ σπῆν μας καὶ 'στοῦ Κωνσταντινίδη.

Φαλακρὸς ἂν ἐνοήσης πὼς ὀργήγορα θά εἶσαι
'στὴν 'Ομόνοιαν ἀμέσως, 'στὸ κουρεῖον 'Αψε-βῆσος.
'Ο κουρεὺς καὶ στιχογράφος Παναγῆς ὁ Μελισσιώτης
ἔχει 'βοῆ γιὰ τὴν φαλακρὰ γλατρικὴ ποῦ εἶναι πρώτης,
κι' ὄποιος βάζει ἀπὸ τοῦτο κἀπου κἀπου 'στὸ κεφάλι
δὲν τοῦ κέφτει μιά τριχα... πντε φράγια τὸ μουκαλί.

Κατακτητῆς Ρωθύρος καὶ μὲ εἰκόνας πρώτης,
τοῦ Βῆρον μυθιστορῆ Ἰδανική κι' αἰθέριος,
μεταφραστῆς δὲ ταύτης ὁ Φέμπος Παναγιώτης,
τύποις Κωνσταντινίδη, ἐκδότης ὁ Λιβέρσιος.

Δέκατος ἔννατος Αἰὼν, ὀγκώδης συγγραφή
τοῦ γλαφυροῦ κι' εὐρηματοῦς κυρίου Καρολίδη,
βιβλίον περισηπούδαστον καὶ πνεύματος τρυφῆ,
Κασθόνης ὁ ΕΣΤΙΑΚΟΣ εἰς τεύχη τὴν ἐκδίδει.

'Ο Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κἀνω—πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπένω, —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορευεῖ
μὲ ἔξοδοχέιον Ξυδῆ, —δρῶ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξυδί,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χηρὴ δίχως ἄνδρα, —ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορνήνιος» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Πρωαστείου, κοινοφῶτος πολὺς.